

Огнѣтъ тамъ са разгоряваше съ таквазъ побѣсеняла сила, щото, струваше са, въ трясъкътъ на пушчинѣтъ ви-стрѣли и въ ревътъ на тоноветъ, който не са съблчаваше нито на едно мгновение, са распрѣсвахъ на прахъ венчикѣтъ тѣзи твърдини, които стояхъ да пазягъ Шлевенъ..... Силуетитѣ на редутитѣ, които още не отдавна са показвахъ на свѣтото небе, закрихъ са съ гъсти облаци отъ барутенъ димъ.... Въ тѣзи мъгли умирахъ лъвоветъ; въ този димъ десетини табори са хвърлятъ на остаткитѣ на геронческитѣ роты, които са бѣхъ извѣрили въ побѣдата и които нежелаяхъ спасението.... Но гърмежѣтъ на бойната, неистовитѣ викове на нападающитѣ, отвѣтнитѣ призови на защищавшигъ са — това е венчко, което са казваше битка.... Окото не виждаше нищо.... Струваше са, най грѣзното божество на смъртта и истреблението са задушаваше въ този стихненъ димъ на приносящитѣ нему жертви...

— Чувате ли?... Хората са били и още ще да са биятъ, но таквиъзъ нѣма да бѣдѣтъ. Тѣ ще лѣгнатъ тамъ.... Тѣ дадохъ слово и ще умрѣтъ.... Чувате ли? Тѣзната шепна, а ето какво „ура“.... Право въ лицето на неприятелѣтъ.... Окръжени отъ всичкитѣ страни. Задушени!.... Е, какво пѣкъ!.... Тѣ направихъ венчко.... Невъзможното са показа възможно.... Повече не може.... Господа!...

Гласѣтъ му пакъ трепнѣхъ.... Отпочивка.... Всичкитѣ потаихъ диханието....

— Господа, ний отетѣваме.... Ний ще дадемъ взетото на турцитѣ. Днесъ е деня на тържеството за напѣти врагове. Но и за насъ е той славенъ.... Нѣма да са зачервятъ монѣтъ солдати, когато имъ напомнятъ тридесетий Августъ... Господа, ний си отиваме.... Шуицитѣ ще запазятъ отетѣщающитѣ.... Напредъ и по скоро!....

Шпоритѣ до кръвъ раздрахъ бѣлата кожа на великолѣпниитѣ конѣ, съ бързина на чело са спускхъ по неравната и влажна земя.... Вѣтрѣтъ свирѣше покрай ушитѣ заедно съ крушумитѣ, които са заносяхъ на далечъ.... Побѣсеняло са носяхъ конницитѣ като че отъ всяко мгновение зависяше животѣтъ на скѣпнитѣ и мили хора.... Младѣчкий орденарецъ падихъ отъ конѣтъ и са трѣкулна надолу, по да го чакатъ нѣмаше кога и кой, и слѣдъ една минута самичѣкъ той пакъ настигнѣ генералѣтъ.... У този изъ подъ закритата джуна протекла кръвъ, очитѣ безнаѣждно глѣдахъ напредъ и нищо не виждахъ, фуражката останѣла въ рѣцѣтъ и залѣпнѣшигъ са коси на вандаци лѣгнѣли на